

Mistrův plán spasení

Knihy | 26.11.2011 @ 23.07

Tento čtvrtek jsem měl z milosti Boží volný, vykonal jsem v něm však mnoho: Onemocněl jsem, vyhladověl a přečetl knihu *Mistrův plán spasení* od Roberta Colemana. Předkládám jen nijak mimořádný výstup svého čtení, poznamenám následující:

Celá knížka je poměrně přijatelná, ačkoli vzhledem k rozsahu místy povrchní a místy fádňí. (Po přečtení knihy *Jesus the Messiah* jsem byl nastaven na jinou strunu.) Avšak četba doslovu, kde autor dotahuje své postřehy do praktických závěrů pro současnost, ta mne překvapila a vzala mi dech. Jakobych tam místo popisu budování těch skutečně efektivních učednických skupinek podle Mistrova plánu četl popis současné Biblické školy v Kolíně. Autorův obraz moderního Kristovského trénování učedníků se pozoruhodně přesně kryje s tím, jak je nakládáno se studenty naší nádherné školy.

Tímto si mne získal a já budu jeho knihu doporučovat.

Autor: Robert E. Coleman

Roku 2002 vydal *Návrat domů*

jako revizi původního samizdatového překladu

Počet stran: 91

ISBN: 80-7255-095-0

- Předmluva: Mistr – a jeho plán
 - Tato kniha, jak o ní píše sám autor v první kapitole, je studií o Ježíšových zásadách a o Jeho „evangelizační strategii, která byla osou jeho pozemského života“ (8).

... je to studie o zásadách, které stály za jeho službou – které byly východiskem pro to, jak postupovat.

(s. 8)

- Doporučuje knihu *The training of the Twelve* od A. B. Bruce a *Pastor Pastorum* od Henry Lathama.
- Evangelia byla napsána, abychom věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží. Součástí této víry je poznávání, jak žil On a jak učil žít.

A proto jsou záznamy Písma o Ježíši naši nejlepší – a jedinou neomylnou – učebnicí evangelizace.

(s. 9)

Na rozdíl od nás s naším povrchním uvažováním nedělal Ježíš rozdíl mezi domácí a zahraniční misí. Pro Ježíše to *všechno* byla světová evangelizace.)

(s. 10)

Boží syn připravil svůj boj jako generál, který počítá s vítězstvím.

(p. 11)

To je právě to pěkné na jeho strategii. Je tak tichá a neokázalá, že ji uspěchaný církevník ani nezpozoruje. Ale když nakonec nabyde v mysli vnímavého učedníka zřetelných obrysů, jistě ho překvapí svou jednoduchostí, takže se bude

divit, jak to, že ji neviděl dřív. A přece, když se nad tím plánem zamyslíme, poznáme, že je založen na filosofii tak naprosto odlišné od myšlení moderní církve, že jeho důsledky budou vyloženě revoluční.

(s. 11)

• I. Vyvolení

- „... a vyvolil z nich dvanáct“ L 6,13
- Nejdříve ze všeho Ježíš povolal lidi. Nebudoval programy, nezačal kázat, jen povolal lidi.

Téměř se divíme, jak si jich Ježíš vůbec mohl použít. Byli prudcí, vznětliví, urážliví, měli všechny předsudky svého okolí. Tito lidé, které si Pán vyvolil za své pomocníky, byli prostě zcela průměrní představitelé jedné vrstvy společnosti své doby. Nebyla to taková skupina, od jaké bychom čekali, že získá svět pro Krista.

...

Snad měli trapné způsoby a omezené schopnosti, ale s výjimkou zrádce měli určitě dobré srdce.

(s. 13)

- Ačkoli se Ježíš soustředil jen na několik málo ocedníků (70–12–3), ostatním to neznemožnilo následovat Ho.

A nemáme-li žádné zmínky, že by učedníci hubovali na jejich [Petr, Jakub a Jan] výsadní postavení, třebaže bručeli nad jinými věcmi, je to důkazem, že nemusí dojít k žádným pocitům ukřivděnosti, pokud se někomu dává přednost v dobrém duchu a z dobrých důvodů.

(s. 15)

- Na hrstku nejbližších vsadil Ježíš celou svou službu.
- Navzdory tomu ovšem nezanedbával zástupy. Učil je, sytil je, uzdravoval a přiznal se k masivnímu janovskému probuzení.

Satan vlastně nenabízel Ježíši vůbec nic, když mu sliboval všechna království země za to, že se mu bude klanět (Mt 4,8–10).

(s. 16)

- Ježíš se však soustředil na to, na čem záleží v Božím království a znovu a znovu mírnil povrchní nadšení, které v lidech vzbuzovala jeho zázračná moc (J 2,23; 3,2; 6,26–27).
- Během Ježíšovy služby se plně obrátilo jen málo lidí.

Samozřejmě jich mnoho uvěřilo v Krista v tom smyslu, že uznali jeho službu jako Boží, ale poměrně málo jich asi pochopilo podstatu evangelia.

(s. 17)

- Konečný počet byl zřejmě jen těch 500, jimž se zvevil po vzkříšení. Pouze 120 pak očekávalo v Jeruzalémě na příchod Ducha svatého.

Zástupy zmatených a rozháraných lidí by ho byly hotovy následovat, ale Ježíš sám by jim nebyl schopen poskytnout osobní péči, kterou potřebovali. Jeho jedinou nadějí bylo získat lidi prostoupené jeho životem, kteří by to udělali za něj.

(s. 18)

Většina evangelizačních pokusů v církvi začíná se zástupy – s tím, že církev je tu od toho, aby vykazovala dosažené výsledky. Z toho plyne náš povrchní důraz na velký počet obrácených, přihlášených ke křtu, nových členů církve, a malý nebo vůbec žádný skutečný zájem o to, aby se tyto duše upevnily v Boží lásce a moci, nemluvě o zachování a pokračování díla.

(s. 19)

Nebyl rozmach zhoubné komunistické filosofie tak trochu soudem nad církví, nejenom nad našim vlašným zájmem o zvěstování evangelia, ale také nad povrchním způsobem, jakým jsme se snažili ho realizovat?

...

Náš program zvěstování evangelia utrpěl zdrcující porážku téměř na všech frontách.

(s. 20)

Takto musíme začít znova – zrovna jako Ježíš. Bude to práce pomalá, únavná, bolestná a lidé ji asi zpočátku nebudou ani brát na vědomí, ale konečné výsledky budou slavné, i když se jich třeba nedožijeme.

(s. 21)

• II. Společenství

- „A hle, já jsem s vámi po všechny dny...“ Mt 28,20
- Ježíš neprovozoval žádnou organizovanou instituci.

Školou i osnovou byl on sám.

(s. 22)

- Neformálnost Ježíšovy výuky kontrastovala s metodami Zákoníků (s. 23 – zdroj?).
- Ježíš podnikal s učedníky cestu do odlehlých vesnic (u Cesareje Filipovy), aby se vyhnul Herodovu a farizejskému odporu a hlavně protože chtěl být s učedníky o samotě. (Autor takto vykládá J 11,54 a Mt 20,17. Ježíšova cesta do Cesareje Filipovy je ovšem poněkud složitější záležitost, viz Jesus the Messiah, Stein.)

Ať už promlouval k zástupům, které se k němu hrnuly, odpovídal zákoníkům a farizeům, kteří se ho snažili chytit v řeči, anebo mluvil s nějakým opuštěným žebrákem podél cesty, učedníci byli vždycky u toho, aby všechno viděli a slyšeli.

(s. 25)

Kdy už to církve konečně pochopí? Kázat zástupům je sice potřeba, ale zdaleka to nestačí k tomu, abychom získali vůdce pro obrácené. Také občasná modlitební setkání nebo kurzy pro křesťanské dělníky jsou málo. Vzdělávání lidí ve víře není tak jednoduché. Je k němu třeba ustavičné osobní pozornosti, podobné, jakou věnuje tatínek svým dětem. Tu nemůže poskytnout žádná organizace. Rodiče není možné nikým jiným a ničím nahradit. Ježíšův příklad nás učí, že se to dá zvládnout jedině tak, že tu budou lidé, kteří budou ustavičně ve styku s těmi, kdo hledají vedení.

V tomto bodu církev očividně selhala, a selhala tragicky.

(s. 28)

- Jako řešení autor navrhuje, aby každý nově obrácený dostal křesťanského přítele, dokud nebude moci sám vést jiné.

• III. Posvěcení

- „Vezměte na sebe mé jho.“ Mt 11,29

Po žádném z učedníků se nechtělo, aby nejdřív vyznal svou víru – i když ovšem bezpochyby poznali v Ježíši Mesiáše (J 1,41.45.49; L 5,8). V první chvíli od nich bylo požadováno pouze to, aby šli za Ježíšem.

(s. 30)

Ježíš neměl ani čas, ani chuť se zdržovat těmi, kdo sichtěli sami určovat podmínky svého učednictví.

(s. 32)

- Oportunisté v Kafarnaum Ježíše opustili, zůstali při něm jen bližší učedníci. Tito sice dosud nechápali Jeho misi, ale následovali Ho.

... musíme mít na paměti, že Ježíš připravoval lidi, kteří by vedli jeho církve k vítězství – a nikdo se nemůže stát vůdcem, dokud se nejprve nenaučí vůdce následovat.

(s. 36)

V Božím království není místo pro ulejšváky, neboť nejenom že sami nemohou růst v milosti a poznání, ale také jsou zcela k nepotřebě na světovém bitevním poli zvěstování evangelia.

(s. 36)

Skoro by se zdálo, že jsme Kristovo učení o sebezapření a odevzdání nahradili nenáročnou populární filosofií „dělej, jak myslíš“.

(s. 37)

- Následovníci potřebují vůdce a pro nás je možná na čase „žít s několika vybranými lidmi a vštěpovat jim výtnam poslušnosti.“ (37)

• IV. Sdílení

- To, co Ježíš učedníkům odhaloval, je Boží plán záchrany člověka.

Viděli, jak si jejich Mistr odepřel veškeré pohodlí a radosti světa a stal se mezi nimi služebníkem. Viděli, jak odmítá to, čeho si cenili – tělesné uspokojení, přízeň lidí, slávu; a to, čemu hleděli uniknout – chudobu, ponížení, bolest a dokonce i smrt – kbůli nim dobrovolně bere na sebe.

(s. 39)

- Když se blížil Ježíšův odchod, začal podrobněji hovořit o příchodu Ducha svatého, který měl nahradit Jeho místo. Poručil jim také, aby vyčkávali, dokud Duch nepřijde.

Potřebovali zakusit Krista tak živě, aby jeho přítomnost naplnila jejich životy. Potřebovali, aby v nich hořela touha zvěstovat evangelium, která by očišťovala jejich přání a řídila jejich myšlenky. Nestačilo nic menšího než osobní křest v Duchu svatém.

(s. 42)

- Ježíš svým následovníkům dával doslova všechno, co měl, aby je připravil na své dílo.

To, že můžeme někomu dát svůj život v Kristu, je samo o sobě důkazem, že ho máme. A také si nemůžeme to, co vlastníme v Duchu Kristově, nechat pro sebe a zároveň to neztratit. Duch Boží bude vždycky trvat na zvěstování Krista. To je ten veliký paradox života – musíme zemřít sobě, abychom mohli být živo v Kristu, a v tomto sebezapření musíme sami sebe rozdávat ve službě našemu Pánu a lásce k němu.

(s. 43–44)

• V. Příklad

- „Dal jsem vám příklad...“ J 13,15
- Ježíšovi učedníci byli při tom, když mluvil s Otcem. Ačkoli možná nechápali vše, viděli sílu, jakou to Ježíšovi dávalo.

Možná by se nám mohlo zdát, že takový způsob – prostě je naučit modlitbu slovo od slova – byl pod úroveň chápavosti těchto učedníků, ale Ježíš v tak důležité věci raději nic nepokládal za předem jasné.

(s. 45)

- Ježíš svou prací živě předvedl důležitost Písem svatých.

Nemusel vytvářet situace, ve kterých by se dalo vyučovat – stačilo mu jen využívat těch, které se naskytly, a tak se jeho vyučování stále naplno týkalo skutečnosti.

...

Ježíš byl takový Mistr, že jeho vyučovací technika nikdy nezastínila to, co chtěl naučit. Jednal tak, aby pravda vždy přitáhla pozornost k sobě a ne ke způsobu, jakým ji předával.

(s. 47)

• VI. Pověření

- „a učiním z vás rybáře lidí.“ Mt 4,19
- Učedníci zprvu rok nebo déle nedělali o moc víc, než že sledovali, jak Ježíš pracuje.
- Při vyslání dvanácti Ježíš radil, aby šli jen k izraelcům, kteří by měli zvěst evangelia pochopit nejspíše. Při vyslání sedmdesáti tuto radu neopakoval.
- Ježíš dal učedníkům na vědomí, že pokud budou učedníci věrně zvěstovat, svět je nepřijme přívětivě.
- V každém městě měli učedníci zřídit základnu (Mt 10,11).
- Zvěstování neponechal Ježíš na lidské libovůli, byl to jasný rozkaz. Je to srdce všeho, čím se zabýváme a co děláme (56).

... všechno, co se dělá ve jménu Kristově, má své ospravedlnění v naplňování tohoto poslání.

(s. 56)

• VII. Dohled

- „Ještě nerozumíte?“ Mk 8,17
- Ježíš využíval každého okamžiku života s učedníky jako příležitosti, aby je něčemu naučil. Využíval jejich omylů a zaváhání ve prospěch vyučování.

Ať dělali cokoli, vždycky tu bylo ještě něco víc, co mohli dělat nebo se naučit. Měl radost z jejich úspěchů, ale jeho cílem nebylo nic menšího než dobytí světa, a k tomuto cíli vedl všechno jejich snažení.

(s. 61)

Neočekával od učedníků víc, než byli schopni udělat, ale očekával, že udělají všechno, co bude v jejich silách, a že toho bude v jejich silách stále víc, jak porostou v milosti a poznání.

(s. 62)

• VIII. Ovoce

- „... abyste šli a nesli ovoce...“ J 15,16

Ježíš do skupinky svých učedníků vestavěl strukturu církve, která může vyzvat na souboj a na hlavu porazit všechny mocnosti smrti a pekla.

(s. 64)

Slova „jít“, „křtít“ a „učit“ jsou totiž příčestí, která berou svůj smysl od řídicího slovesa „získávat (v angl. překladu přímo ‚dělat‘) učedníky“. – To znamená, že velkým posláním není jen jít kázat evangelium do celého světa (Mk 16,15), pokřtít množství obrácených ve jméno trojjediného Boha, naučit je Kristovým přikázáním, ale „získávat učedníky“ – vychovávat stejné lidi, jako jsme sami, lidi tak oddané Kristovu poslání, že nejenom sami půjdou jeho cestou, ale povedou k tomu i jiné.

(s. 67)

- Výrobou učedníka se výrobce násobí.
- Postupem času je Mistrův plán spasení změnil v povrchní masové náboje.

Obětavě se dnes snažíme pomoci jistě dobře míněných obřadů, programů, organizací, výborů a křížových výprav lidského důmyslu dokázat to, čeho mohou dosáhnout jen lidé v moci Ducha svatého. To neříkám proto, abych snižoval takové ušlechtilé snahy, neboť bez nich by církve nemohla pracovat tak, jak pracuje. A přece, dokud se do veškeré této činnosti, jak při plánování, tak při provádění, organicky nezačlení osobní poslání Mistra, nemůže církev pracovat tak, jak by pracovat měla.

(s. 70)

- „Boží metodou jsou lidé.“ – Bounds E. M. *Power through prayer*. str. 7
- Doslov: Mistr – a váš plán
 - „Já jsem Alfa i Omega.“ Zj 1,8
 - Budeme muset přehodnotit pohled na úspěch.
 - Je lepší začít s několika málo následovníky, být s nimi stále a sdílet s nimi svůj život po několik let.
 - Takovýto postup doporučuje i Billy Graham.
 - Takovýmto učedníkům je třeba dát možnost uplatnění, musí mít vždy jasný cíl.
 - Učedníci musí projít sociální výchovou, naučit se společnému soužití.

Hlavní je, abychom je stále vedli k růstu v milosti a poznání.

(s. 77)

- Na místě je trpělivost, když někdo udělá krok zpátky. Ale čisté srdce zajistí, že dorostou do podoby Kristovy.
- Nejtěžší bude předvídat problémy a připravovat na ně sebe i učedníky. Ze začátku to jistě nezvládnou sami.
- Všecko směřuje k okamžiku, kdy začnou sloužit samostatně.
- Učedníci musí na konci přesně znát náš plán, aby ho uměli napodobit.
- Než je spustíme z dohledu, musí být pevně zakotveni ve víře.

... k tomu nestačí nic menšího než naplnění Duchem Kristovým.

(s. 78)

- Můžeme se hned připravit na to, že někteří neunesou výšku té ceny a odpadnou.

Svět zoufale hledá, koho by následoval. A lidé určitě někoho následovat budou. Bude to člověk, který zná Kristovu cestu, anebo někdo jim podobný, kdo je povede do ještě větší temnoty?

(s. 79)

<https://selah.cz/knihy/mistruv-plan-spaseni/>